

SARAH SPRINZ

Co

když se  
utopíme

ROMÁN

*Co*

když se  
utopíme

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1560-2 (pdf)

SARAH SPRINZ

*Co*

když se  
utopíme



*Pro Steffena*

*Přežijeme,  
ty i já.*

F. Scott Fitzgerald

PLAYLIST

*lovers* – anna of the north  
*overgrown* – machineheart  
*technicolour beat* – oh wonder  
*ocean eyes* – billie eilish  
*finally // beautiful stranger* – halsey  
*line of sight (reprise)* – odesza  
*new york* – andrew belle  
*summer '09* – vancouver sleep clinic  
*i love you* – billie eilish  
*more* – halsey  
*we are* – kid million  
*out of the woods* – taylor swift  
*big bad city* – evalyn  
*it's only (vip remix)* – odesza  
*sirens* – fleurie  
*drowning* – banks  
*the enemy* – andrew belle  
*white blood* – oh wonder  
*the breach* – dustin tebbutt  
*glow (acoustic)* – robinson  
*you & i* – rhodes  
*higher ground (reprise)* – odesza

## 1. KAPITOLA

„Laurie, rozhodla ses správně. Věř mi, prostě to vím.“ Do ucha mi skrz telefon pronikal Ambeřin zkeslený, kovově znějící hlas.

„Ale proč mi to teda vůbec správné nepřijde?“ Mohla jsem se sebevíc snažit, aby se mi netřásl hlas, mojí nejlepší kamarádce něco takového stejně neušlo, i když nás dělila tři časová pásma.

„Laurie, právě ses přestěhovala na opačný konec státu. Je normální, že se cítíš takhle.“

Donutila jsem se polknout, ale knedlík v krku nezmizel.

„A tvůj kufr se najde, neboj. Víš, kolikrát se zatoulalo zavazadlo mně, když jsem lítala z Toronta zpátky do Vancouveru? A jestli ho fakt ztratili, tak ti aerolinky jeho obsah nahradí.“

S každým dalším slovem se tlak za mýma očima stupňoval.

*Nebreč, Laurie. Nebreč. Žádný. Slzy.*

*Nenech se tou pitomou panikou ovládnout.*

„Ale to je ten, kde jsou jeho věci.“

Amber zmlkla. A pak pochopila.

Nebyly to jen věci. Byly to nejvzácnější vzpomínky, které jsem měla, a teď jsem o ně možná přišla. Navzdýcky. Stejně jako o něj.



„Oukej.“ Amber si odkašlala. „Dobře. Kde jsi teď? Pořád v taxíku?“

Přikývla jsem, i když mi bylo jasné, že to nemůže vidět.

„Jak je to k tvému ubytování ještě daleko?“

„Nemám páru! To ty jsi z Vancouveru, ne já!“ Nedokázala jsem zůstat klidná, přestože jsem věděla, že moje nejlepší kamarádka může ze všech nejmíň za to, že se moje stěhování už teď takhle zvrtilo. Nervy jsem měla napjaté k prasknutí ze stresu a bezesných nocí. A Amber to věděla. Věděla to líp než já sama.

„Dobře. Oukej.“ Její hlas byl nečekaně mírný. „Hezky se narovnej. Opři si hlavu. Tak. A teď zavři oči.“ Na chvíli se odmlčela. „Zavři oči, říkám!“

„Amber,“ řekla jsem prosebně, ale ona pokračovala nevzrušeně dál. Co to má sakra znamenat?

„A teď mě dobře poslouchej. Pamatuješ si na tu noc před pár měsíci, jak jsi seděla na koleji na záchodě, brečela jsi a myslela sis, že v Torontu nevydržíš už ani den?“

Tupá bolest na hrudi mi nedovolovala normálně dýchat. Pevně jsem stiskla víčka, ale slzy mi mezi nimi stejně proklouzly. Jasně, že pamatuju.

„Co to ksakru je, Am?“ zachraptěla jsem.

„Co cítíš, když si na to vzpomeneš?“

„Nutkání tenhle hovor hned teď ukončit!“

„Cítíš paniku a strach a bolest, je to tak? Chci, aby sis to připomněla. Chci, aby ses do té chvíle vrátila a cítila, jak mizerně ti bylo.“

„Nech toho! Tímhle mi nepomůžeš, přestaň s tím už, já...“

„Laurie, teď jsi volná.“ Amber dala důraz na každíčkou slabiku a zněla tak rozhodně, že jsem zmlkla. „Zatraceně, jsi ve Vancouveru. Dotáhla jsi to až tam. Zvládla jsi to, chápeš? Já vím, jsi sama a nevyspalá, trochu se ti stýská a trochu se bojíš, co přijde. A máš na to nárok. To je normální. Ale

ty teď vážně uvažuješ nad tím, že všechno zahodíš kvůli takovým malichernostem? Vždyť víš, že jsi ustála mnohem horší věci.“

„Neuvažuju nad tím,“ šeptla jsem. A byla to pravda. Donutila jsem se zhluboka dýchat. Když jsem zamrkala, stočil se taxikářův zvědavý pohled od zpětného zrcátka zpátky na silnici. Ať si myslí, co chce. Třeba že jsem hysterická chudinka. Koneckonců by nebyl zas tak daleko od pravdy.

„Já chápu, že se bojíš. Ale věř mi, nedopadne to jako v jeho případě. To ti slibuju.“

„Ale jak to můžeš vědět?“ Téměř surově jsem si setřela slzy z tváří. „Byl ve stejné situaci. Nový život, nová univerzita. Konečně se dostal na medicínu. A potom...“ Hlas mi selhal, než jsem to stihla doříct.

„Zatraceně, Laurie, byla to nehoda. Podčlaná shoda nešťastných náhod.“

„Jo, ale možná by se to vůbec nestalo, kdybych prostě...“

„A dost. Přestaň. Žádné toxické sebeobviňování. Tohle už nebudu poslouchat.“ Její slova zapůsobila jako pořádná fac-ka. Ale jinak to nešlo, musela jsem se vzpamatovat. Dál už zněl její hlas o poznání měkčeji. „Není to tvoje vina. Musíš konečně pochopit, že prostě není. Je mi to pořád tak hrozně líto. Každý den, Laurie. Ale nedovolím, abys kvůli tomu zahodila celý život. Teď se to obrátí k lepšímu, fakt. Rozumíš?“

Mlčky jsem zavrtěla hlavou a svět se mi zase rozpil před očima.

„Rozumíš mi?“ dožadoval se odpovědi hlas v telefonu.

„Jo,“ polkla jsem. „Rozumím.“

„Fajn, výborně. Víc po tobě nechci. Jen nezapomínej na to hlavní, prosím tě.“

Přinutila jsem se zhluboka nasát vzduch do plic. Věděla jsem, že Amber má pravdu. Ale o co jednodušší by bylo se té pitomé panice poddat než s ní bojovat.

„Takže.“ Jen ona dokázala znít tak rázně a laskavě zároveň. Bodlo mě u srdce, když jsem si uvědomila, že nás odteď dělí tisíce kilometrů. „Co je to hlavní?“

„Ten sen,“ hlesla jsem a srdce se mi sevřelo.

„Jaký sen?“

„Stát se lékařkou,“ řekla jsem ještě tišeji.

„A proč?“

„Protože chci zachraňovat životy,“ zašeptala jsem a pevně semkla víčka. Mohla jsem to vyslovit třeba milionkrát, ale snesitelnější to pořád nebylo. *Zachraňovat životy*. Byl to i jeho sen.

„Laurie, ty tuhle šílenost přece neděláš kvůli němu,“ řekla Amber. „Jasný? Děláš to kvůli sobě. Jen kvůli sobě. A to je důležité, rozumíš?“

Přikývla jsem a chraptivě ze sebe vydala: „Jo.“ Vždyt měla pravdu, přinejmenším teoreticky. Prakticky vzato byl tenhle nový začátek to jediné, co jsem pro něj ještě mohla udělat. Pokračovat v jeho šlépějích. Splnit si svůj sen, který kdysi býval i jeho snem.

„A když toho na tebe bude moc, sednu na první letadlo a budu u tebe dřív, než stačíš říct *Amber Gillsová je ta nejlepší kamarádka pod sluncem*.“

„To ti připomenou, až kvůli všem těm seminárkám a úkolům nebudeš vědět, či jsi.“

Amber se od srdce zasmála. „Ale prosím tě. To spíš zapomenou všechno to učení než svoje vlastní jméno.“

Bezděčně jsem se pousmála.

„Ne, já to myslím vážně, Laurie. Vždyt máma s tátou mě pořád uhánějí, že by bylo fajn, kdybych se zas jednou ukázala ve Vancouveru. Tak bych aspoň měla důvod tam jet. Kvůli tobě bych dokonce na pár dní oželela báječný sex s Peterem Cooperem. A to mi věř, že je fakt báječný. Posledně mě vzal do svého ateliéru, tihle bohémští umělci jsou fakt

něco, no a malířské stojany nejsou zas tak stabilní, když do nich zprudka..“

Obrátila jsem oči v sloup.

„Tak se mi zdá, že se uculuješ. Možná aspoň trošičku? No tak, jen se přiznej, zlato.“

„Ty jsi fakt praštěná.“

„Taky mi chybíš. Vážně, Laurie. Ale naštěstí existují taková super udělátka jako WhatsApp a Skype. Myslím to fakt vážně. Kdyby se něco dělo, hned přijedu. Vždyť víš, že studium je u mě až na posledním místě.“

„Slečno?“

Trhla jsem sebou. Jak se Amber rozpovídala, vůbec jsem si nevšimla, že taxík zastavil v tiché boční ulici.

„Jsme na místě.“

„Amber, zavolám ti ještě později, jo? Už jsem dorazila k tomu ubytování.“

„Paráda, zlato,“ zašvitořila. „Dej mi pak hned vědět, jestli je tvůj hostitel i ve skutečnosti tak sexy jako na profilové fotce.“ Zahihňala se. „Měj se!“

Pak to položila.

Zhluboka jsem se nadechla, vydechla a začala zase vnímat svoje okolí. Udržované předzahrádky a rozložitě kaštany, lemující dlážděnou silnici na Carnarvon Street.

Řasy jsem ještě měla spleené od pláče, ale Amber měla pravdu. Dostala jsem se až sem, nic na světě jsem nechtěla víc než začít od začátku. Reset. Nechat všechno to podělané neštěstí za zády. To znělo jednoduše. Když se člověk ocitne na samém dně, má jen dvě možnosti. Buď tam zůstane, nebo se od něj odrazí. V duchu jsem se modlila za tu druhou možnost.

## 2. KAPITOLA

Co je mi po tom, jestli je můj hostitel sexy, nebo ne? Na fotce měl mikinu s nápisem *University of British Columbia*, a tak jsem si ten pokoj na Airbnb hned zarezervovala. Přece není tak úplně pitomý nápad nastěhovat se pro začátek k budoucímu spolužákovi. Hlavně z toho důvodu, že situace na realitním trhu byla bezúspěšná a sotva jsem si mohla něco jiného dovolit. Třeba bude mít ten kluk nějaký tip, kam bych se mohla vrátit po těch deseti dnech, co u nich strávím. Místo na koleji v kampusu na západním konci města jsem bohužel nedostala. Zbýval tedy jedině sdílený byt nebo garsonka. Abych byla upřímná, po třech letech strávených na koleji Torontské univerzity během bakalářského studia sociálních věd bych trošku soukromí jedině uvítala. Na druhou stranu by mi v novém prostředí jen prospělo, kdybych kolem sebe někoho měla.

Taxík odfrčel pryč. Předemnou se tyčil typický kanadský rodinný domek se světle šedou dřevěnou fasádou na pozadí fialově zbarveného večerního nebe. Tmavě zelený živý plot chránil úzkou předzahrádku před zvědavými pohledy. Kovaná železná branka byla jen přivřená, takže jsem svoje zavazadla s vypětím všech sil dovezla až k širokému vstupnímu schodišti z tmavého dřeva. Můj pokoj má být v patře, jestli se dobře pamatuju... To si ještě užiju.

Potlačila jsem povzdechnutí a vyšla po několika schodech až nahoru. Antracitové okenní rámy ladily se střechou, pokrytou tmavými taškami, která se vypínala nad lomeným štítem a několika ozdobnými římsami. Po dřevěných sloupech, které podpíraly malou verandu, se vinul břechtan. Před domovními dveřmi jsem narazila na zabahněné pohorky a menší tmavomodré kotníkové holínky.

Když jsem sahala po zvonku, musela jsem se pousmát. Na malé cedulce vedle něj stálo *MacKenzie/Sorichetti*. Pod těmito dvěma jmény očividně kdysi bývalo ještě jedno, které někdo přeškrtnal tlustým černým fixem.

Než jsem se nad tím stačila víc zamyslet, otevřelo se jedno křídlo dveří dokořán. Jenže místo neznámého obličje jsem spatřila široká záda nějakého muže, který se skláněl k zemi.

„Ach ne, Kitsilano, zůstaň!“ Černo-červená kostkovaná flanelová košile se mu v ramenou trochu napjala, když chmátl po čemsi tmavošedém, co se snažilo proklouznout mezi jeho nohama na svobodu. „A mám tě... nemůžeš nám zase hned zdrhnout!“

Neznámý se narovnal. Do čela mu padaly tmavé vlnité prameny vlasů, koutky úst se mu roztáhly do úsměvu, jakmile mě spatřil, zatímco v náručí tiskl kočičku.

„Á, ty jsi určitě Laurence,“ dovtípil se, přendal si kočku na rameno a podal mi nyní už volnou ruku. „Promiň, právě u nás probíhá důkladná odklíšťovací kúra. Že jo, Kitsi?“

„Jo tak, chápu.“ Potřásla jsem mu rukou, načež se kočka vyprostila z jeho sevření. Chvilíčku mu balancovala na rameni, než elegantním obloukem a naprosto neslyšně seskočila na podlahu za ním. Ani ne za dvě vteřiny se mihla mezi našima nohama a zmizela v předzahrádce.

„No nic, tak snad zítra,“ odbyl to krátce a pak se na mě usmál. „Jen pojď dál. Jaká byla cesta?“ Můj hostitel ustoupil

o krok stranou a pohledem si kriticky změřil moje kufry, které stály u paty schodiště. „Ty se sem chceš nastěhovat natrvalo, nebo ses takhle vážně sbalila na deset dní?“ Zasmál se u toho a drobné vějířky vrásek kolem jiskřivých očí způsobily, že jeho slova nezněla nijak kousavě. Bezděčně jsem se k jeho smíchu přidala.

„Vlastně se tu hodlám nějakou dobu zdržet. Pocházím z Toronta, právě jsem se sem přistěhovala.“

„Ach tak! Tím se to vysvětluje.“

„Prostě ho ignoruj,“ ozval se za mladíkem příjemný hlas. Patřil dívce v mém věku, která nyní stála vedle něj a smála se na mě. Její jasně modré oči působivě kontrastovaly s tmavými vlasy zastřiženými do delšího mikáda, které jí rámovalo jemně řezané obličej. I ona mi podala ruku. Navzdory mému očekávání měla podivuhodně silný stisk. „Jmenuju se Hope, druhá spolubydlíci. Vítám tě u nás.“

„Laurie. Těší mě,“ odvětila jsem a pocítila, jak ze mě napětí posledních několika hodin pomalu opadá.

Hope se obrátila ke svému spolubydlícímu a drkla do něj. „Co kdyby ses třeba taky představil?“

Zasmál se. „Ehm, jo, jasně. Já jsem Emmett.“

„Tak, a teď pojď dovnitř.“ Hope mě chytla za ruku, ale já jsem se ohlédla na svoje zavazadla.

„Jo, jen si posbírám svoje kufry.“

„Počkej, pomůžeme ti s nimi.“ Emmett se už protáhl kolem mě.

„Hele, to vážně nemusíte...“

„Ale jo. A ve třech to navíc půjde rychleji.“ Hope mě obdařila úsměvem a v pantoflích značky Birkenstock a zelených ponožkách sešla po schodech dolů za mnou a Emmetem. V sepraných mom džínách měla zakasané bílé tričko a na něm ještě tmavé tilko. Emmett seběhl schody jen tak bosky. Černé džíny, plné kočičích chlupů, mu těsně obepínaly

dlouhé nohy. Právě si vyhrnoval rukávy své kostkované košile až k loktům, jako by se chystal vykácet půlku lesa. V porovnání s horou mých kufrů by to nejspíš bylo jen nepatrně náročnější. Pak si posunul kulaté hipsterské brýle po nose nahoru a chopil se jednoho z kufrů. Když ho zvedal, dramaticky zasténal.

„Ježíši, to sis tam zabalila celou CN Tower?“

Cítila jsem, jak rudnu. Povolených dvacet tři kilogramů na jedno zavazadlo jsem využila opravdu na maximum. Ted mi připadalo skoro až absurdní, že vlastním tolik věcí, že je zapotřebí tří lidí, aby je dotáhli do domu.

„Nehraj divadýlko,“ napomenula Hope svého spolubydlíčího, zatímco mi pomáhala s druhým kufrem, ale i její hlas zněl trochu přiškrčeně.

„Jak jsi to sem proboha vůbec zvládla sama dopravit?“

„Na letišti zavazadlovým vozíkem a pak jsem dala velkokorysé dýško taxikáři,“ zasupěla jsem.

„Tak doufám, že dáš velkokorysé dýško i nám.“

„Emmette!“ Hope potřásla hlavou. „Nebud' takový.“

„Stačilo by něco dobrého na zub.“ Potichu se zasmál.

„Mám si vyzout boty?“ položila jsem automaticky zdvořilostní otázku, jakmile jsem se ocitla zpátky u dveří.

Hope si odfrkla. „Ale prosím tě. Chovej se prostě jako doma.“

„Jo, Hope pak po tobě mileráda uklidí,“ zpražil ji Emmett pohledem.

„Hele, minulou neděli jsem se do vytírání pustila já!“

„Potom, co jsi po chodbě roznesla půlku vaší farmy, to ani jinak nešlo. Tvoje jezdecké boty příště zůstanou venku.“

„Co to je? Šikanování holek ze statku teda není v pohodě,“ zakřenila se Hope. Pak se otočila ke mně. „Naše rodina má farmu, na vesnici za městem. O víkendu tam často jezdím a pomáhám jim.“



„To je cool.“

„Jo, děsně,“ zabručel Emmett, ale cukaly mu koutky. „Pořád se mě snaží přemluvit, abychom na zahradě chovali slepice.“

„Vždyť by to bylo super! To by se teprve vyjímalo v našem inzerátu na Airbnb. Představ si, mohli bychom pak lidem nabízet čerstvá domácí vajíčka,“ zahihňala se Hope. „Laurie, že bys neváhala ani minutu, kdybychom to nabízeli, no ne?“

„I tak jsem neváhala ani minutu.“

Emmett se zasmál. „Ty přesně víš, co chce Hope slyšet.“

„Takže hlasuješ pro slepice, chápu to správně?“ prohodila Hope směrem ke mně a pak se otočila zpátky k Emmettovi. „Tak jich můžu z domova příští neděli pár přivést.“

„No, paráda. Už je mi jasné, komu je svěříš do péče, až zase budeš o víkendu v tahu.“

Uculila jsem se. Zatímco ti dva pokračovali ve slovní přestřelce, vyklouzla jsem z tenisek. Doma je doma teprve tehdy, když se tam člověk projde v ponožkách.

„Takže, Laurie, co tě sem přivádí? Jdeš studovat na UBC?“

Přikývla jsem, zatímco za mnou Emmett zavřel dveře. „Jo, jdu na medicínu.“

„Wow, no teda!“ Emmetta to očividně ohromilo, podobně jako dosud téměř každého, komu jsem o svých záměrech pověděla. Také Hope se na mě obdivně zadívala. Byl to ale obdiv, který jsem si nijak nezasloužila, koneckonců jsem se studiem teprve začínala a neměla jsem ani páru, jestli ho vůbec zvládnu dokončit. A jestli je opravdu tím, co chci dělat.

„Je fakt tak těžké se tam dostat?“

„Jednoduché to nebylo,“ pokrčila jsem rameny. „Nejdřív jsem si udělala bakaláře v Torontu a přitom jsem se připravovala na vstupní testy a pohovory.“

„Hustý,“ zamumlala Hope.

„A to jsem si myslel, že architektura je těžká,“ pronesl Emmett.

„Ty studuješ architekturu?“ zeptala jsem se.

Přikývl a v tmavých očích mu probleskla hrdost. „Je to stresující, ale zbožňuju to. Neměnil bych ani za nic.“

Neubránila jsem se úsměvu. Není nic inspirativnějšího, než když lidé mluví o tom, co je naplňuje. Přidává jim to na kráse. Rozzářené oči, energická gesta. Jako Austin, když mluvil o svém velkém snu.

„Když mají odevzdávat projekty, člověk ho celé dny pomalu ani nepotká,“ zakřenila se Hope a já jsem jí byla vděčná, že mě vytrhla z víru myšlenek.

„Ty taky studuješ?“

Přítakala. „Jo, kreativní psaní a jako vedlejší obor botaniku.“

„To je... zajímavá kombinace.“

„Miluju rostliny a příběhy,“ vysvětlila mi. „Ale to stačí, jsi po dlouhé cestě určitě vyčerpaná. Chceš něco k pití? Emmett tvoje věci určitě donese nahoru do pokoje. Že jo, Emme?“ pobídla ho Hope pohledem.

„No jasně, Emmett to udělá rád,“ zašvitořil a vyhnul se herdě do ramene, kterou mu Hope chtěla uštvědit. „Ale možná bych měl Laurie radši nejdřív ukázat její pokoj,“ prohlásil, a než jsem se nadála, ucítila jsem jeho dlaň mezi lopatkami. Emmett mě postrčil ke schodišti vlevo od nás, které se stáčelo za roh a nahoru. „Co kdyby se rozhodla, že se sem nastěhovat nechce? Pak bych to všechno tahal nahoru zbytečně...“

Ještě jsem uviděla, jak Hope obrátila oči v sloup a zmizela v otevřeném prostoru za kuchyňským ostrůvkem. Emmett začal s prohlídkou domu hned u paty schodiště, které bylo pokryté huňatým kobercem v barvě slonoviny.

„Takže, máš pokoj v horním patře, stejně jako Hope. Máte celé patro jen pro sebe. Paráda, co? Naproti tomu já,

chudáček, nemám v tomhle domě žádná práva a musím bydlet dole ve sklepě s mývaly.“

Zazubila jsem se. „Tak vy máte mývaly, ale slepice se ti nezdají?“

„Emmette, prosím tě.“ Z kuchyně k nám pronikl hlas Hope. „Tvůj pokoj je velký jako naše dva dohromady, a kromě toho z něj můžeš vyjít přímo do zahrady.“

„No dobře, to máš pravdu, nemůžu si stěžovat,“ konstatoval Emmett spokojeně. „Kde jsem to přestal?“ Špičkou ukazováku si krátce poklepal na nos a rozhlédl se kolem. „Teda, většina dění se odehrává tady dole. Není to žádné neosobní spolubydlení, jak sis asi už všimla. Snášíme jeden druhého celkem dobře.“

„No...“ zavolala odněkud Hope.

Emmett se uchechtl. „Ne, vážně, často spolu tady dole vaříme nebo vysedáváme u skleničky vína. Klidně i ve třech, když budeš mít chuť.“

„Ale jestli chceš mít spíš klid a potřebuješ trochu soukromí, je to samozřejmě taky úplně v pořádku,“ zaslechla jsem Hope. „Nebo snad ne, Emmette?“

„Samozřejmě.“ Rukama opsal široký oblouk. „Takže, tohle je náš obývací pokoj, kuchyň je ti k dispozici a samozřejmě můžeš kdykoliv na verandu nebo do zahrady.“

Zmohla jsem se na pouhé přikývnutí. Ten pohled mi úplně učaroval. Veliká francouzská okna v pokoji zalitém světlem skýtala úžasný výhled. Přes nižší střechy domů jsem spatřila panorama Vancouveru. Město, zalité zlatým světlem, rámovaly tmavomodré výběžky Pacifiku a za ním se tyčily vrcholky nezkrotných velehor. Pohled na metropoli s horami a mořem na pozadí mi na chvíli vyrazil dech.

„Wow,“ zamumlala jsem a poprvé od mého příjezdu v němém obdivu ztichl i Emmett. „Ty jo, to je fakt krása.“

„Z téhle čtvrti je snad nejlepší výhled na město.“

„Je naprosto parádní,“ prohlásila jsem. Pak jsem obrátila pozornost zpátky k interiéru domu. Po levé straně stál tmavě šedý gauč, umístěný před francouzským oknem, kterým se dalo projít na širokou verandu. Pohledem jsem přelétla veliký dřevěný stůl s židlemi každý pes jiná ves, za ním ostrůvek, který odděloval otevřenou kuchyni od zbytku místnosti. Ledničku měli obrovskou. O tak prostorné kuchyni jsem si mohla na kolejích nechat leda zdát. Můj pohled zavadil o Hope, která právě chvatně uklízela špinavé talíře a sklenice do myčky, jako by nechtěla, abych si toho nepořádku všimla.

Rychle jsem se vydala za Emmettem po schodech nahoru.

„Tady vpravo má pokoj Hope,“ vysvětlil mi a ukázal na pootevřené dveře, kterými jsem letmo nahlédla do jejího království. Byla to taková městská džungle. Asi ještě nikdy jsem neviděla tolik sytě zelených palem a dalších pokojových rostlin pohromadě. Už jsem se nedivila, že si jako druhý obor zvolila botaniku. Mezi všemi těmi květinami jsem rozeznala světlý nábytek, postel se spoustou polštářů a na stěně poličky plné knížek, které byly pečlivě seřazené podle barev duhy.

„A tady je tvůj pokoj.“

Následovala jsem Emmetta ke dveřím na opačné straně chodby. Vstoupili jsme do místnosti, která byla z velké části prosklená. Zůstala jsem omámeně stát. Sice jsem si na internetu prohlédla fotky pokoje, ale na nich byl výhled na město z velké části zakrytý krémovými závěsy. O patro výš, než byl obývací pokoj, se nabízela ještě lepší podívaná na idylicky se rozprostírající předměstí i centrum města. Bylo to... prostě nádherné.

„Pronajímáme tenhle pokoj teprve chvíli,“ vytrhl mě z němého údivu Emmettův hlas. Přikývla jsem a přinutila se ho poslouchat. Najednou to bylo nepředstavitelně obtížné. „Bydleli jsme ve třech, ale teď je tu volno a dosud jsme neměli čas tenhle pokoj nějak zvlášť zařízovat. Měly by tady

ale být všechny základní věci, co člověk potřebuje. Doufám, že ti nevadí, že vybavení je tak trochu spartánské.“

Nedokázala jsem si představit, co by mi tady mohlo chybět. Na jedné straně pokoje stála široká postel, naproti ní jednoduchý psací stůl ze světlého dřeva, ladící s proutěnou židlí, a vedle toho prázdná polička. Podél celé čelní stěny se táhl úzký balkon, vybavený nevelkým rozkládacím stolkem a židličkami.

„Koupelna a vestavěná skříň jsou tady,“ ukázal Emmett za roh.

„Miluju to tady,“ uklouzlo mi a Emmett se zasmál.

„To je fajn, že nemáš nijak vysoké nároky.“

„Prosím tě...“ udělala jsem rozmáchlé gesto. „Omrzí se tenhle výhled, když tu člověk bydlí delší dobu?“

„Ne, můžu tě uklidnit, ani za mák.“ Emmett se také zahleděl ven a do tváře se mu vkradlo zamyšlení. „Ale divila by ses, co všechno hostům vadí. *Kde máte fěn? Proč tu není trezor? Závěsy pokoj málo zatemňují. A vůbec, je ložní prádlo opravdu čerstvě vyprané?*“

„Panebože,“ musela jsem se ušklíbnout. „Ne, vážně, přijde mi to jako splněný sen.“

„Paráda,“ rozzářil se Emmett. „Tak pojď, skočíme ti pro věci.“

Než jsem se vůbec zmohla na nějakou odpověď, už se otočil na podpatku. Hodila jsem batoh na postel a vydala se za ním.

Zavazadla jsme vmžiku nanosili nahoru a mě přepadla zvláštní melancholie, když jsem si uvědomila, že to je skutečně začátek mého nového života. Hope a Emmett beze všeho pochopili, že se chci odebrat do svého nového pokoje. Potřebovala jsem se nutně osprchovat a dohnat spánek z minulé noci, kdy jsem samým vzrušením pomalu oka nezamhouřila.

„To víš, ne,“ řekl mi Emmett, když jsem odcházela nahoru, „že první sen v novém bytě se ti vyplní.“

„Fakt, jo?“

„Jasně. Hope, pamatuješ si ještě, že se mi první noc v tomhle domě zdálo, jak všichni obdivují můj model, který dostal Pritzkerovu cenu za architekturu?“

„To bys nejdřív nějaký model na Pritzkerovu cenu musel mít,“ odvětila Hope nevzrušeně.

„Jo, dočkej času. Nejpozději příští semestr...“

Potlačila jsem úšklebek a Hope mi rychlým posunkem naznačila, abych se chopila příležitosti a hleděla se zdekovat. Zatímco Emmett vzrušeně gestikuloval, opíraje se o linku, proklouzla jsem nahoru.

Chodidla v ponožkách se mi zabořila do měkkého koberce. To proto jsem se cítila jako ve vatě, nebo to bylo únavou? Emmettův hlas pomalu slábl, ticho v mé hlavě zesílilo, jakmile jsem za sebou zavřela dveře pokoje.

Kufry stály vedle postele, ale teď jsem na nějaké vybalování neměla sílu. S tichým povzdechem jsem sebou praštila na matraci.

Přišlo mi neuvěřitelné, že ještě včera touhle dobou jsem seděla s Amber v pokoji na koleji a horečně a bezmyšlenkovitě cpala veškerý svůj majetek do kufrů. Takhle vykročit do nového života bylo to nejděsivější, co jsem v posledních letech podnikla. Až do poslední chvíle jsem nastávající změnu dokázala snášet jen tak, že jsem každou myšlenku na ni okamžitě vytěsnila. S tím byl teď konec. Budu zase žít přítomností, a ne tím, co by kdyby.

Před sedmi hodinami jsem nastoupila do letadla na cestu do neznáma.

Už jsem neměla co ztratit.

### 3. KAPITOLA

Temnota, světlo, oslepující záře. Smích, rozjařené a povyku-  
jící hlasy. Přívětivé obličej se proměnily v ohavné masky,  
které se mi vysmívaly. Sklo třísklo o sklo, noc se cinknutím  
rozechvěla a zavolala na mě, že bych měla vzít nohy na ra-  
mena. Co nejrychleji utéct.

Musí být někde tady mezi těmi opilci. Tentokrát to mu-  
sím zvládnout. Stihnout to, jen jednou jedinkrát...

Hnala jsem se štíplavou zimou, narážela do potácejících  
se těl, omlouvala se a jedním dechem se ptala, jestli ho  
někdo neviděl. Austin. Jmenoval se Austin, o hlavu vyšší  
a o čtyři roky starší než já. Modré oči, vlasy tmavší blond.  
Ale nikdo ho neviděl. Nic. Lidé nikdy nic nevědí a já jsem  
běžela dál. Volala jsem do noci jeho jméno, musí tady být,  
tady někde, a jestli ho nenajdu včas, bude to malér. Všechno  
bude ztraceno, už zase, navždycky. Srdce mi bušilo jako spla-  
šené, zmocňovala se mě nevolnost. Na jazyku jsem už cítila  
hořkou pachutí. Mísila se s jeho jménem. *Austin...*

Do hlasů kolem mě se vkrádala panika, vzduch se plnil  
vzrušením. Výkřiky, slyšela jsem je z dálky, přitahovaly mě,  
tak jako se můry slétávaly ke světlu, které pátravě vrhaly ba-  
terky jejich mobilů na zasněžené louky okolo kampusu. Stáli  
tam, byly jich desítky, potáceli se a navzájem se podpírali.  
Nikdo nic neudělal.

Nohy mi málem vypověděly službu. Panika mě naprosto odstříhla od jakýchkoliv pocitů. Bylo to tak vlastně lepší.

Ramenem jsem bolestivě narazila o roh domu. Zastavila jsem se, tak náhle, že jsem málem ztratila rovnováhu. Světla mobilů, studená a ostrá, klouzala po těle, které leželo na zemi. Hlavou ke zdi. Bez pohnutí.

Někdo vykřikl. A jako pokaždé jsem to byla já. Ksakru, jako pokaždé

jsem  
přišla  
příliš  
pozdě.

*Ne...*

Ne, znovu už ne. Panebože, *prosím, ne.*

Procitla jsem ze spánku a zalapala po dechu. *Probaha...*

Srdce mi v hrudi bušilo jako o závod, tlouklo o žebra jako zdivočelé zvíře. Jako by se chtělo konečně osvobodit. Nicméně mříže nepovolily.

Do očí mi stouply slzy, nedokázala jsem se jim ubránit. Roztřeseně jsem se nadzvedla, lokty se mi zabořily do polštáře. Špičkami prstů jsem si přejela po oroseném čele. Kapičky potu mi stékaly po spáncích, zachytily se mi v řasách a pálily mě v očích. Možná to byly i slzy. Horečně jsem popadala dech.

*Oukej, Laurie.* Byl to jenom sen. Pitomý, uhozený sen. Stejný jako vždycky. Přece ho už znám. Nic neznamená. Nezobrazuje realitu. Byla to jen moje fantazie. Takhle si se mnou zahrává můj vykojený mozek. Vždycky když mě přemůžou nové dojmy a rozptýlí mě, vyplíží se ze všech koutů bolestivé vzpomínky. Tam, kde jsem se neměla čeho chytit a mohla jen spekulovat, si moje mysl vytvářela ty nejděsivější představy. Nyní ve mně vzbudily tak palčivé a opravdové pocity



jako už dlouho ne. Jako by mi chtěly říct: Hej, my jsme pořád tady. Můžeš si odjet, kam jen chceš. Na druhý konec státu. K jinému oceánu. My si tě tam najdeme. My si tě *vždycky* najdeme. Vážně sis myslela, že to bude takhle lehké?

Pevně jsem stiskla víčka. *Do háje...* Oči mě pálily jako čert, ale nechtěla jsem brečet. Ne kvůli stupidnímu snu, který nic neznamená. Ne kvůli tomu hororu, který se odehrál už před několika lety. Nesmím těm emocím nechat prostor. Zpátky ho nepřivedou. Od fouknout je, vykázat je tam, odkud přišly. Do toho tmavého, miniaturního koutu mé mysli, na který jsem málem zapomněla. Málem... Na který možná jednoho dne zapomenu úplně.

Zabořila jsem obličej do jednoho z polštářků. Peřina se na mě lepila, ale horkost mi z těla postupně vyprchala. Zůstala jen prázdnota.

Tenhle sen se už několik týdnů neobjevil a naivní část mého mozku si začala dělat naději. Naději, že jsem to překonala. Že jsem z nejhoršího venku. Že mi tři roky a šest měsíců stačilo, abych se s tím vyrovnala. Když jsem otočila hlavu a zase otevřela oči, okolní svět se rozpil. Nestačilo.

Nějakou dobu jsem jen tak ležela. Nutila jsem se dýchat pravidelně, vnímat úder svého srdce. Vnímat to, jak se uklidnilo a konečně zpomalilo. Tři roky a šest měsíců nestačilo, abych na ten otřesný zážitek zapomněla, ale stačilo, abych si zvykla. Na paniku a děs, které se ve mně probouzely v těch nejnevhodnějších okamžicích a srážely mě k zemi. Už jsem je ale zvládala ustát. Alespoň většinou. Tak hrozné jako teď to už dlouho nebylo. Což bylo dobré znamení. Určitý pokrok. Tak se to dá nazvat, nebo snad ne?

Spolkla jsem zvláštní směsici slin a slz. Toporně jsem se zvedla do sedu. Pořád jsem se cítila omámená, jako bych seděla pod poklopem z mléčného skla. Dýchala jsem a přišlo mi, že kyslíku ubývá. Měla bych si otevřít okno.

Namáhavě jsem se vyprostila zpod peřiny, a teprve když jsem se překulila na kraj postele, začala jsem zase pořádně vnímat svoje okolí. Bosá chodidla se mi zanořila do koberce, což mě ihned trochu uklidnilo.

Cesta letadlem, Vancouver, ubytování, Emmett a Hope... tohle všechno mi najednou vytanulo na mysli. Kolena se mi ještě třásla, ale nezradila mě, když jsem několika kroky přešla pokojem. Závěsy denní světlo příliš netlumily, a když jsem je rozhrnula do stran, ozářilo mě oranžovorudé slunce. Jako v transu jsem hmátla po klice balkonových dveří, uvolnila pojistku a otevřela posuvné dveře. Obklopilo mě ticho a ranní vzduch, tak svěží a čistý, že jsem se bezděky hluboce nadechla. Orosené dřevěné palubky mě studily do bosých chodidel. V pyžamových kraťasech a tenkém tílku jsem se sice třásla zimou, ale to nebylo důležité. Bylo mi fajn. Tak jsem se cítila, na ničem jiném nezáleželo. Byla jsem naživu. Stála jsem tady a vdechovala slaný vzduch, cítila slabý větřík, který vanul od moře, slyšela jsem křik racků, šelest listů ve stromoví. V dálce se vypínaly vrcholky hor proti bleděmodré obloze a slunce je ozařovalo zlatožlutými paprsky, jako by tuto ranní scénu vytvořilo jen pro mě.

První ráno v mém novém životě. První ráno volnosti. Protože jsem volná opravdu byla. Dostala jsem se sem a budu ho žít. Ten život, který mi náleží.

A potom mu o tom budu vyprávět. Každý večer, každý zatracený den. Tak dlouho, než i on všechno pozná a zažije. Do příc, vždyť mu to stále ještě dlužím.

\*

Zaslechla jsem ty důvěrně známé tóny, už když jsem scházela po schodech do obývacího pokoje. Jak jsem přicházela blíž, s každým dalším krokem mě opouštěl vnitřní neklid

a nahrazovalo jej obezřetné uvolnění. Uvědomila jsem si, že se usmívám. Očividně máme stejný hudební vkus.

Hope si nepřítomně prozpěvovala text písničky, která mi byla hned nějak povědomá. Z reproduktoru na kuchyňské lince se linul song *Lovers* od Anny of the North a mísil se s prskáním na pánvičce a omamnou vůní smažených vajec a slaniny. Hope na sobě měla vytahané sportovní šortky a tenkou mikinu, na níž byla zezadu natištěná data starého koncertního turné z roku 2014. Pohupovala se do rytmu a bylo jasné vidět, jak moc si tu písničku užívá. Chtěla jsem ji pozdravit nebo na sebe nějak jinak upozornit, ale když se otočila svým směrem a přitancovala k lince, měla pořád zavřené oči.

Váhavě jsem přistoupila o krok blíž, Hope jako kdyby vycítila moji přítomnost, otevřela v tentýž moment oči dokořán.

„Jejdamane, tys mě ale vylekala!“ Zbledla, načež se začervenala. Roztržitě sáhla po svém telefonu, který ležel na tmavé desce před námi, aby hudbu trochu ztlumila. „Promiň, vůbec jsem tě neslyšela přicházet.“

„To se nedivím, když si pouštíš *tohle*,“ zasmála jsem se. „Hned jsem si představila Petera Kavinského, nahého do půl těla. V noci ve vířivce.“

„Jé, ty ten film znáš?“ zazářila Hope. „*Všem klukům, které jsem milovala* byl top, fakt film roku.“

„Že se ptáš. Noah Centineo není jen top herec letošního roku, spíš top herec na dalších dvacet let.“

„Takové kluky zbožňuju,“ povzdychla si Hope zasněně. „Jeho ruce... a ty oči. Proboha, musím přestat žít od jednoho idolu k druhému. To fakt není normální. Jej...“ zarazila se. Když se vrhla ke sporáku, stoupl i mně do nosu jemný závan spáleniny.

„A do prčic.“ Zvedla pánev s připálenými volskými oky a plátky slaniny.

„Řekla bych, že za to může Noah.“

„To je celý on.“ Chvíli obsah pánve zkoumala pohledem a pak pokrčila rameny.

„Jíst se to ještě dá.“ Poté stočila pohled od plata vajíček na lince ke mně. „Chceš taky udělat?“

Zaváhala jsem. „Děkuju, to jsi moc hodná... ale můžu si jít někam nakoupit.“

„Ale jdi ty, prosím tě.“ Hope z plata vyndala dvě vejce. „Nemusíš se vůbec upejpat. Nebo jsi veganka?“

„Ne, to ne,“ vymáčkla jsem ze sebe, „ale nechci, abyste mi platili za jídlo.“

„S tím si vůbec nedělej starosti.“ Hope na pánev rozklepla vajíčka, která při dotyku s teflonem zasyčela. Čirý bílek začal okamžitě tuhnout. „Z pronájmu toho pokoje na Airbnb máme celkem dost peněz, takže na nějakých pár centech fakt nesejde.“

„Přijde mi to jako pohodlný zdroj příjmů,“ odušila jsem a rozhlédla se, s čím bych Hope případně mohla pomoci. Zaměřila jsem se na kávovar, který vypadal, že funguje úplně jednoduše, a naplnila jsem nádržku vodou.

„To každopádně.“ Hope s tázavým pohledem zvedla balení toastového chleba, načež jsem přikývla. Přisunula si topinkovač. „Ale celé to je jen nouzové řešení. Naše bývalá spolubydlící se vystěhovala dost narychlo, protože na univerzitu vyletěla od zkoušek.“

„Ježiš, to je nanic.“ Lžičkou jsem nabírala mletou kávu a sypala ji do znovupoužitelného filtru. „A co studovala, prosím tě?“

Než Hope odpověděla, svitlo mi, že jsem se možná radši neměla ptát. Její výraz nevěstil nic dobrého. Hope se kousla do spodního rtu. „Ehm, medicínu...“

Polkla jsem. To jsou ale báječné vyhlídky.

Hope odmítavě máchla rukou a poté začala z nástěnné skříňky vyndávat talíře a hrnky. „Nenech se tím vůbec znepokojit. Myslím, že Agnes studium nebrala tak úplně vážně. Vlastně byla pořád někde se svým přítelem a už nějakou dobu říkala, že s tím chce stejně skončit.“

Ráda bych jejím slovům věřila, ale vzhledem k náročnosti přijímacích zkoušek a hlavně vzhledem k astronomicky vysokému školnému jsem si jen stěžii dokázala představit, že by někdo medicínu studoval a *nebral ji tak úplně vážně*. Možná jsem ale byla jen vyschízovaná šprtka.

„Dáš si pomerančový džus?“ zeptala se Hope a vytrhla mě tak z ponurých myšlenek. „Aha, Emmett koupil ten od *Tropicana*,“ zasmála se potouchle a sáhla po velkém tetrapaku.

„Jo, ráda.“

Nalila džus do dvou skleniček. „A co, jak se ti první noc u nás spalo?“

Odvrátila jsem se od Hope a na chvíli zavřela oči. Sotva jsem vzpomínku na ten sen zahnila, už byla zase zpátky. Jako by jenom číhala za rohem, než na ni na kratičkou chvíli zapomenou. A začnu být bezstarostná. Můj hlas zněl příliš rychle, když jsem jí přehnaně rychle odpověděla.

„Dobře, díky za optání.“ Můj úsměv byl neskutečně nucený. Možná jsem měla kliku a Hope mi na to skočila, přece jen mi neviděla do obličeje. Zaváhala. Když jsem se podívala jejím směrem, věnovala mi dlouhý, upřený pohled. Nic ale neřekla, a když z topinkovače vyskočil chleba, hned jsem se k němu vrhla, abych nějak zaměstnala ruce.

„Co máš dneska v plánu?“ zeptala se Hope nenuceně, ale já jsem si byla jistá, že jí moje podivná reakce neušla. Za to, že změnila téma a nekladla mi nepříjemné otázky, u mě získala významné plusové body.

„Potřebuju si vyzvednout studentský průkaz a chtěla jsem se porozhlédnout po kampusu.“

„Jestli chceš, můžu tě tam trochu provést. Stejně se musím pro něco stavět v knihkupectví.“

„Fakt? To by bylo super.“

Hope mi úsměv oplátila. „Jo, abych nezapomněla, ten je tvůj?“ Pokývla hlavou směrem ke dveřím. Srdce mi poskočilo, když jsem poznala svůj tmavý kufr, opuštěně stojící u hromady bot.

„Můj ty bože, jo!“ Nejradši bych Hope objala. „Kolik je hodin? Úplně mi vypadlo, že mi ho ještě mají přivést.“

Na držadle se houpala řvává cedulka. *Spěšná zásilka*, stálo na ní zářivě červenými písmeny, k tomu ještě název letecké společnosti a moje adresa.

„Někdo tady zvonil a ptal se po tobě, tak jsem ho od něj prostě převzala. Doufám, že ti nevádí, že jsem to podepsala za tebe. Já se normálně ve falšování podpisů zrovna nevyžívám.“ Hope opravdu vypadala kapku provinile.

„Jdi ty, jsem za to ráda. Děkuju!“ Podrobila jsem kufr důkladné kontrole, ale nezdálo se, že by ho někdo poškodil nebo otvíral násilím. Spadl mi obrovitánský kámen ze srdce. Ve slabších chvílích mě napadlo, jestli není nějaké znamení, že jeden z mých kufrů zůstal v Torontu. A s ním i část mě. Ta část, která nechtěla odejít, ačkoliv jsem všechnu svoji naději vkládala do tohoto nového začátku. Ale vrátil se mi. Kufr a s ním pozvolna klíící přesvědčení, že musí existovat způsob, jak nechat temnotu za sebou.

## - SPŘÍZNĚNÉ DUŠE -

Když máma umřela, byla jsem na světě jen dvě a půl hodiny. Myslím, že pro tátu to bylo těžší než pro mě. Tu noc v to-rontské ústřední nemocnici přišel nejen o lásku svého života, ale také o možnost ji jaksepatří oplakat. Prostě a jednoduše na to nebyl čas. Musel se starat o mě.

Nyní často říká, že jsem byla to jediné, co ho tenkrát drželo při smyslech. Čemuž věřím. Ale taky si myslím, že to bylo nejtěžší období v jeho životě. Dokud neumřel Austin.

Až do mých sedmi let jsme s tátou byli sami. Nic jiného jsem neznala. Když jsem byla menší, myslela jsem si, že při porodu umírají všechny maminky. Když jeden nový život začíná, musí jiný skončit. Svým způsobem to dávalo smysl. Pak jsem začala chodit do školky, kde měly najednou všechny ostatní děti dva rodiče. Nejčastěji tátu a mámu.

Tu svoji jsem znala jen z fotek. Byla mladá a krásná, podobala jsem se jí. Dlouhé hnědé vlasy, zelené oči a nepatrná mezera mezi rovnými předními zuby. Na všech fotkách se usmívala. Někdy jsem se na ni dívala celé hodiny a opětovala její úsměvy. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě při pomýšlení na ni přepadl opravdový smutek. Scházela mi, ale nikdy jsem ji nepoznala. Bylo to nic v porovnání s tím, co ve mně vyvolávala každičká myšlenka na Austina. A přitom to vůbec nesedělo.

Správně jsme měli jeden druhého nenávidět. V knížkách a filmech se nevlastní sourozenci, jejichž osamělí rodiče spolu založí novou rodinu, vždycky nemůžou vystát. Austin Clayburn a já jsme to tak neměli. Jako bychom na sebe čekali.

Když mi bylo pět a táta mi vysvětlil, že nebudu mít žádné sourozence, protože na to je potřeba táta i máma, celý den jsem probřečela. Přála jsem si mít velkého bráchu, takového jako Chelsea McQuistonová. Někoho, kdo by mi zakazoval chodit do jeho pokoje a bral by mi lego kostičky. S legem si Austin už dávno nehrál, když se k nám se svojí mámou o dva roky později přistěhoval. Bylo mi sedm, jemu jedenáct a měl takový neuvěřitelně cool operační set, kde se daly z těla plastové figuríny pomocí pinzety vytahovat maličké orgány. Hodiny a hodiny jsem pozorovala, jak přesnými pohyby preparuje svého pacienta. Když jsem povyrostla, dokonce mi dovolil, abych mu u toho asistovala.

Nic jsem si nepřála víc než mít staršího bratra, a najednou jsem ho dostala. Měla jsem Austina, mámu a šťastného tátu, takže jsem byla taky. Šťastná.

Bylo to nelogické. Měla jsem v něm vidět konkurenta. Cítit se jím ohrožená. Strachovat se o tátovu pozornost a náklonnost, ale jak bych mohla? Tím, že mi Austin vstoupil do života, jsem nic neztratila. Naopak. Získala jsem. Velkého bráchu a mámu, díky které jsem najednou pochopila, jak moc mi v životě chyběla nějaká žena. Později jsem v koutku naší knihovny objevila spoustu příruček, které si máma a táta tenkrát pořídili. *Patchworková rodina – aby vám to klapalo* nebo *Nevlastní sourozenci jako tým: Rady pro soudržnou rodinu*.

Budto byly ty knihy úplně skvělé, nebo jsme nebyly obyčejné děti. Nikdy jsem o tom nepochybovala. O té změně. Austin, máma a táta. Prostě moje rodina. Můj bezpečný přístav, kde kotvily i lodě s potrhanými plachtami. Možná, že



to byla ztráta, co nás svedlo dohromady. Austinův táta svého syna i jeho matku opustil, jen co se Austin narodil. Věděl, jaké to je, postrádat někoho, koho jste vlastně nikdy nepoznali. Ani ho postrádat nemůžete, ale tak nějak byste měli.

A pak se to najednou zase zvrátilo. Austin byl pryč a já ho postrádala, i když bych vlastně ani neměla. Rozhodně ne tak moc. Ne tak jako pokrevního bratra. Ale jestli mě ta úmrtí a ty ztráty v mém životě něčemu naučily, tak tomu, že srdci nesejde na tom, co smí a nesmí.

Byl to můj bratr, a přitom vlastně nebyl. Každopádně ne oficiálně. Ne na střední, když si učitelé kvůli našim rozdílným příjmením nespojili, že bydlíme ve stejné domácnosti. Moje srdce ho ale jako sourozence vnímalo. Od prvního dne. Od chvíle, co mě obdařil tím křivým úsměvem, zvědavě si mě změřil pohledem a o půl hodiny později už se se mnou a naším psem Tuckerem proháněl rozlehlou zahradou. Díky Austinovi a mámě se moje hezké dětství změnilo v naprosto báječné dětství. Bezvýhradná láska, vztahy, o které se člověk může opřít. Později jsem si kladla otázku, čím jsem si všechno to štěstí zasloužila.

Když můj nejlepší přítel a největší vzor zmizel, zakusila jsem, jak moc se bolest může podepsat na těle. Tak bodavá, tak nefalšovaná, i když to byl *jen* můj nevlastní bratr. Nehrálo to žádnou roli, zatraceně. Poznala jsem, jak surový život umí být.

Osud mi daroval bratra. Jen aby mi tu spřízněnou duši za pár let zase vytrhl.

## 4. KAPITOLA

Na severozápadním pobřeží Pacifiku se daly srpnové sluneční paprsky snést, i když z blankytně modrého nebe pályly, seč mohly. Vítr si pohrával s mými vlasy, zatímco jsem se s Hope po boku procházela kampusem. Zapamatovat si názvy desítek budov a přednáškových sálů jsem už dávno vzdala. Už jsem ani přesně nevěděla, ve které se nachází poradenské centrum a ve které univerzitní knihovna. Starobylé cihlové fasády porostlé nespočetnými šlahouny břechtanu střídaly futuristické stavby ze skla a kovu. Téměř za každou fakultní budovou se ukrýval další parčík. Široké chodníky lemovaly platany, pod vrkami na pečlivě zastřiženém trávníku posedávali studenti, zatím ještě bez tlustých učebnic a laptopů na klíně, zato jim z očí číselo radost, že už co nevidět začne nový semestr. Tep se mi zrychlil při pomýšlení, že odteď budu na tomhle pohádkově krásném místě žít a studovat i já.

„Co se mi na tomhle kampusu líbí snad nejvíc, je jeho umístění,“ vykládala mi Hope, zatímco jsme se blížily k vyhlídkovému místu nad láskyplně opečovávanou růžovou zahradou. Odkvétaly poslední keříky a popadané okvětní lístky pokrývaly trávník kobercem v sytě rudé a tmavě růžové barvě. Přes svažující se pozemky jsem spatřila zátoku, za níž se na horizontu zvedalo pohoří. „Univerzita leží na